

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 8To/8/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421010083  
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8421010083.1

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.05.2022, v trestnej veci proti obžalovanému Q. X. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona /ďalej len Tr. zák./ a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/19/2021 zo dňa 10.11.2021, takto

### rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného Q. X. z a m i e t a .

### odôvodnenie:

Okresný súd Kežmarok rozsudkom sp. zn. 7T/19/2021 zo dňa 10.11.2021 uznal obžalovaného Q. X., nar. XX.XX.XXXX V. A., trvale bytom V. E., t. č. ÚVTOS Košice - Šaca, vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- dňa 09.11.2020 v čase okolo 16.00 hod. v rómskej osade Z. L., v bytovom dome Č.. XX/XXX Z. L. X. pred uzamknutými vchodovými dverami bytu, v ktorom býva jeho otec F. X., v obci V. E., H. A., pod vplyvom alkoholu búchal na vchodové dvere poškodeného F. X. a kričal, že mu tieto dvere podpáli, že ho zabije a že od neho dostane bitku, z chodby vzal malú drevenú stoličku, ktorú hodil do vchodových dverí bytu jeho otca poškodeného F. X., na ktorých po náraze stoličky zostala malá diera, následne zišiel na medziposchodie bytovky a tam neznámym spôsobom rozbil sklenenú výplň na drevenom okne, čím týmto svojím konaním vzbudil u poškodeného F. X. dôvodnú obavu o jeho život a zdravie, a to aj vzhľadom na predchádzajúce postihnutia a odsúdenia obžalovaného.

Za to mu uložil podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku /ďalej len Tr. por./ uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej strane H. V. E., H. Ú., K.Á. XXX/XX, V. E. škodu vo výške 20,- eur.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, podal obžalovaný odvolanie, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil. Uvádzal, že predmetného skutku sa nedopustil a vytýkal okresnému súdu, že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil vec, nevyhodnotil vykonané dôkazy v zmysle základnej zásady trestného konania „in dubio pro reo“, pričom pri tejto zásade odvolateľ odkázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. R46/63 a č. 22/1968. Uvádzal, že podľa jeho názoru, okrem svedeckej výpovede jeho otca neexistuje akýkoľvek priamy dôkaz svedčiaci v jeho neprospech, pričom poškodený sa nachádzal za dverami svojho bytu, v

byte mal spustený televízor a po tom, ako vyšiel pred dvere bytu, jeho, teda obžalovaného, tam nevidel. Dodal, že nepriame dôkazy nič k verbálnemu skutku nepreukazujú a poškodenie dverí existovalo ešte pred touto udalosťou a ani predchádzajúce priestupky nemôžu byť smerodajné pri ukladaní trestu. Podľa názoru odvolateľa sa okresný súd nedostatočne zaoberal aj výpoveďou svedkyne J. X., ktorá uviedla, že nebola svedkom žiadneho skutku a nepočula žiadny krik, no súd vyhodnotil jej výpoveď, vzhľadom na problémy so sluchom, v jeho neprospech. Poukazoval na to, že poškodený sa na hlavnom pojednávaní vyjadril, že sa ho nebojí a tak, pokiaľ by podľa obžalovaného okresný súd dôsledne vyhodnotil dôvodnú obavu z uskutočnenia údajných vyhrážok, zistil by, že táto vôbec nebola dôvodná, lebo sám poškodený vyšiel z bytu, ako uviedol, a tam ho nevidel a v prípade strachu o svoj život či zdravie by tak neučinil. Okresnému súdu tak odvolateľ vytkol, že sa nezaoberal úvahou, či sa nejedná o priestupok. V podstate na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), § 322 ods. 1 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na základe takto podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., v zmysle ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a nezistiac také chyby, po vykonaní svojej prieskumnej povinnosti vo vzťahu k všetkým výrokom napadnutého rozsudku dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Svoj záver o vine okresný súd založil na zistení, že výpoveď Q. X. hodnotil ako jednoznačne účelovú, podanú v úmysle zbaviť sa trestnej zodpovednosti, keď poukazoval na usvedčujúcu výpoveď poškodeného v spojení so závermi znalca F. E., na zistené okolnosti, poškodenie dverí, poškodenie okna v bytovom dome a samotný postoj obžalovaného k poškodenému, keď mal preukázané, že vzťah medzi obžalovaným a svedkom poškodeným nie je harmonický, čo je dôsledkom toho, že obžalovaný dlhodobo, nadmerne užíva alkoholické nápoje a práve pod ich vplyvom sa dopúšťa protispoločenskej činnosti, ako v prejednávanom prípade. Odkazujúc na výpis z ústrednej evidencie priestupkov a odpis z registra trestov, okresný súd mal za preukázané, že obžalovaný sa počas vzájomných hádok s poškodeným tomuto vyhrážal rôznymi vyhrážkami. Požívanie alkoholu malo vplyv na ďalšie správanie a stupňovanie agresie zo strany obžalovaného, ktorý záver okresný súd oprel o zistenia znaleckého posudku F. E., ktorý vyšetrením obžalovaného zistil závislosť na alkohole, s tým, že v čase skutku bol obžalovaný v stave opitosti až stredne ťažkej, keďže mal narušenú motorickú koordináciu.

Pri hodnotení dôkazov súd prvého stupňa, podľa názoru odvolacieho súdu, postupoval podľa § 2 ods. 12 Tr. por.. Nemožno sa stotožniť s hodnotením dôkazov tak, ako to uvádzal obžalovaný.

Aj keď obžalovaný popieral spáchanie skutku tvrdiac, že síce podvečer šiel k babke do bytovky na kávu, mal vypité, pričom tam išiel, lebo otec ho odpojil od elektriky, no keď vypil kávu, šiel dole po schodoch, v opitosti spadol rovno do skleneného okna a vtedy počul, že na neho otec kričí, že na neho zavolá policajtov a otec to urobil, lebo chcel, aby šiel na protialkoholické liečenie, kde mal nastúpiť 02.11.2020 a že vchodové dvere jeho otca boli už dávnejšie poškodené, no je priamo a stabilne počas celého trestného konania usvedčovaný, a to priamo výpoveďou svojho otca, poškodeného F. X.. Ten už v prípravnom konaní mimo iného uvádzal, že keď doma pozeral televízor, na chodbe počul krik obžalovaného, že ho zabije, podpáli dvere, dostane bitku, počul, že obžalovaný udrel do vchodových dverí bytu, ktorý bol on zamknutý a na to počul buchot rozbitého skla. Už vtedy tvrdil, že obžalovaného sa preto bál a dodával, že obžalovaný nekontrolovane pije, fyzicky už napadol manželku poškodeného, a vyjadril sa aj tak, že podľa jeho názoru, je obžalovaný schopný všetkého, je v podmienke za vyhrážanie sa jeho rodine. Uvádzal, že v ten deň prišiel jeho syn opitý na chodbu, kde býva, počul ako kričí, že ho zabije, že podpáli dvere a počul, ako hodil stoličku do dverí. Obžalovanému, ako synovi, všetko odpustil a chce, aby sa šiel liečiť. Pritom na hlavnom pojednávaní uviedol, že počul krik a synove vyhrážky, že podpáli dvere, že ho zabije, zbije, nasledoval úder do dverí, hodil stoličku do dverí, ostala v nich diera, potom šiel syn dole schodmi, kde rukou rozbil okno, hneď privolal políciu. Bál sa, že syn svoje vyhrážky naplní, že podpáli jeho dom, a že mu ublíži. Už viackrát sa stalo, že sa jemu, aj jeho manželke, teda obom svojim rodičom vyhrážal, manželku ťahal za vlasy, toto ani nehlásili na políciu, po ňom raz hodil pivovú fľašu. Má strach zo syna, strach má aj jeho manželka, tá keď ho stretne, hneď po nej kričí, hreší na ňu.

Z tohto hľadiska teda výpoveď poškodeného nemá taký význam, ako to popisuje obžalovaný v smere, že sa ho poškodený už údajne nebojí a že sa nebál ani počas skutku.

Správanie sa obžalovaného je súladné so závermi znaleckého skúmania osoby obžalovaného. F. E. E., znalec z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, s odkazom na svoj znalecký posudok č. 8/2020 uviedol, že diagnostikoval u obžalovaného závislosť na alkohole v III. štádiu podľa Jellineka a odporučil menovanému ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou, keď išlo o ľahké nepodstatné zníženie schopností rozpoznať nebezpečenstvo jeho konania pre spoločnosť a ľahké zníženie ovládacích schopností vplyvom opitosti, nešlo o patologickú opitosť. Zneužitie alkoholu obžalovaným vyplýva aj zo zápisu o vykonaní dychovej skúšky, podľa ktorého obžalovaný bol dňa 09.11.2020 o 18.17 hod. pod vplyvom alkoholu.

Svedkyňa J. X., stará mama obžalovaného, síce tvrdila, že vtedy nič nepočula, hoci sa nachádzala vo svojom byte, bol u nej obžalovaný, no nejde o ten istý byt ako byt poškodeného. Spochybnila svoju vlastnú výpoveď, keď uviedla, že keď obžalovaný od nej odišiel, išla spať a okrem toho má problém so sluchom. Zásadne teda nespochybnila pravdivosť výpovede poškodeného F. X..

Z právneho hľadiska tak bol zistený nepochybný skutkový základ pre záver, že práve obžalovaný inému / svojmu otcovi, poškodenému F. X./ sa vyhrážal smrťou a inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a spáchal taký čin na chránenej osobe blízkej osobe. V dostupnosti poškodeného v situácii bezprostrednej hrozby a možnosti jej realizácie sa obžalovaný dopustil konania, ktoré objektívne bolo spôsobilé vzbudiť u poškodeného F. X. dôvodnú obavu o jeho život a zdravie. Tento mal totiž predchádzajúce skúsenosti s agresívnym správaním sa obžalovaného, opakovane bol už terčom násilného správania sa obžalovaného a v danom prípade obžalovaný bol pod vplyvom alkoholu, u ktorého je všeobecne známe, že často umocňuje násilné správanie človeka. Poškodený vedel, že alkohol taký účinok na obžalovaného má. Pokiaľ potom obžalovaný pod vplyvom alkoholu búchal na vchodové dvere poškodeného F. X. a kričal, že mu tieto dvere podpáli, že ho zabije a že od neho dostane bitku, a dokonca fyzicky z chodby vzal malú drevenú stoličku, ktorú hodil do vchodových dverí bytu jeho otca poškodeného F. X., hoci bol poškodený v byte za týmito dverami, jeho obavy boli opodstatnené. Pokiaľ pred súdom vyhlásil, že svojmu synovi odpustil, nič to nemení na strachu, ktorý u neho obžalovaný vzbudil v čase skutku. Alkohol u obžalovaného nevedol ani k čiastočnej ani úplnej nepríčetnosti. Obžalovaný tak úmyselne naplnil všetky formálne znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák..

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Za okolnosti prípadu, že poškodený nijakým svojím správaním nevyprovokoval obžalovaného k predmetnému násiliu, keď obžalovaný pod vplyvom alkoholu a pohybe v blízkosti bytu poškodeného vidiac vstupné dvere do bytu, ako poslednú prekážku toho, aby sa dostal do jeho bezprostrednej blízkosti, sa rozhodol verbálne na poškodeného pôsobiť vyhrážkami zabitím a zničením majetku, proti ktorému použil aj fyzické násilie. Pritom konal jednoznačne v snahe takto na svojho otca útočiť, bez ohľadu na následky v podobe porušeného záujmu chráneného Trestným zákonom. Jeho pohnútkou, s ohľadom už len na predchádzajúce protiprávne konania proti poškodenému, za ktoré bol aj postihnutý a za okolnosti dlhodobu vyhrotených vzájomných vzťahov, bola jednoznačne pomstychtivou. Osoba obžalovaného v spojení s násilnou povahou jeho predmetného prečinu výrazne zvyšuje závažnosť činu a vylučuje tak možnosť absencie materiálnej podmienky trestnosti prečinu.

Zhodnotiac vyššie uvedené okolnosti v ich súhrne dospel aj krajský súd k záveru, že konanie obžalovaného Q. X., ktoré je predmetom trestného stíhania, presahuje zákonom vyžadovaný stupeň závažnosti, je vyšší než nepatrný. V prejednávanej trestnej veci nejde o priestupok.

Okresný súd teda správne, odôvodnene, zákonne a spravodlivo uznal obžalovaného Q. X. vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák..

Podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák., trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Z miesta bydliska je obžalovaný hodnotený všeobecne, no podľa evidencie priestupkov má až 29 záznamov, pričom z pohľadu povahy predmetnej trestnej činnosti dominuje u neho jednoznačný sklon k násilnému správaniu sa práve proti svojmu otcovi, keď za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. bol až dvanásťkrát postihnutý práve za protiprávne konania spáchané proti svojmu otcovi F. X..

Aj odpis registra trestov nasvedčuje jeho sklonu k násilnému protiprávnemu konaniu, keďže v minulosti už násilné prečiny spáchal najmä v podobe výtržnickeho konania, na čo je z hľadiska jeho osoby namieste prihliadať, hoci v oboch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. K tomu okresný súd správne zistil, že je prítomné aj odsúdenie, na ktoré je namieste prihliadať. Ide o odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/38/2020 zo dňa 22.05.2020, právoplatným dňa 22.05.2020, za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., ktorého sa dopustil taktiež voči svojim rodičom, otcovi F. X. a matke T. X., za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok a 4 mesiace so skúšobnou dobou v trvaní 3 roky a 4 mesiace s probačným dohľadom, zároveň mu bol okrem iného uložený zákaz požívania alkoholu a ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. Skúšobná doba trvá od 23.05.2020 do 22.09.2023.

Je teda špeciálnym recidivistom, ktorý predmetný obdobný prečin spáchal počas plynutia skúšobnej doby uloženej za úmyselný prečin, čo výrazne zvyšuje závažnosť spáchaného prečinu. Zároveň vznikla zákonná prekážka pre prípadné ukladanie trestu odňatia slobody nespojeného s priamym výkonom trestu odňatia slobody.

Bolo teda nevyhnutné potvrdiť aj zákonnosť výroku o treste, nakoľko okresný súd zohľadnil tak pri druhu, ako aj výmere trestu odňatia slobody, vrátane rozhodnutia o spôsobe výkonu trestu, všetky všeobecné aj individuálne zásady platné pre ukladanie trestov a uložený trest zahrňujúci jeho jednotlivé výroky bol ukladaný v rámci zákonných trestných sadziieb.

Ani voči výroku o náhrade škody odvolací súd nemal podklad na prípadnú zmenu v prospech obžalovaného a tak neostávalo iné, ako nezasahovať ani do týchto výrokov.

Nakoľko odvolací súd ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne dôvody pre to, aby odvolaniu obžalovaného vyhovel, podané odvolania ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.  
jednohlasne

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.